

Cele șapte zile ale creației

Ziua a șaptea

«Și cerurile și pământul și toată oștirea lor au fost terminate. Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o.» (Geneza 2,1-3)

Că acest verset aparține tot de capitolul 1 rezultă din folosirea conjuncției „și”, cu care începe fiecare verset din capitolul 1 (cu excepția versetului 1) și prin care relatarea se continuă aici. Mai întâi acum se constată ceea ce urmează în mod logic după „foarte bune”. Întreaga creație este în armonie desăvârșită, nu mai este nimic de adăugat (compară cu Eclesiastul 3,14); prima creație a fost terminată. Aici nu este nici un loc pentru cei care învață că există o creație în continuă formare. La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul; dar Geneza 2,3 învață că El a făcut aceasta, ca s-o „facă” în continuare, s-o pregătească și s-o echipeze cu „domnii”. De aceea ea a fost creată la început, dar acum după șase zile cerurile și pământul, cu toată oștirea lor, sunt realmente terminate. O frază asemănătoare încheie și construcția cortului întâlnirii (Exod 39,32; 40,33), și acolo ea este legată cu satisfacția pentru cele făcute și pentru binecuvântare (compară Exod 39,43 cu Geneza 1,28.31). Știm că cortul întâlnirii este un model al creației. Remarcabilă în versetul nostru este expresia „toată oștirea lor”. În Scriptură este vorba numai de „oștirea cerului”, dar nu de „oștirea pământului”. În primul caz trebuie să ne gândim la corpurile cerești (compară de exemplu Deuteronom 4,19; 17,3); uneori prin aceasta se face referire și la îngeri (1 Împărați 22,19), dar aici este clar că nu este vorba de ei (compară Geneza 1,14-18). Cu privire la „oștirea pământului” ne putem gândi la plante, animale și oameni, care au fost așezați pe pământ.

Primul verset constată că cerul și pământul au fost terminate, versetul 2 ne face cunoscut cine a făcut aceasta: Dumnezeu Și-a terminat lucrarea. Privit superficial s-ar putea gândi că Dumnezeu Și-a terminat deja lucrarea în ziua a șasea; și așa se face că multe traduceri vechi spun în locul acesta „în ziua a șasea” în loc de ziua a șaptea. Dar terminarea nu înseamnă aici că Dumnezeu în ziua a șaptea a mai adăugat ceva la lucrarea Sa. Ziua a șasea s-a încheiat deja cu comunicarea, că Dumnezeu a privit tot ce a făcut, și armonia desăvârșită a celor făcute era foarte bună. Și versetul 1 din capitolul 2 constată de asemenea că odată cu sfârșitul zilei a șasea toate lucrările lui Dumnezeu erau terminate. Cuvântul ebraic înseamnă că odată cu începutul zilei a șaptea lucrarea lui Dumnezeu era „încheiată” și că El „era gata” cu lucrarea Sa, pe care o făcuse. Vedem aceasta și în 2 Cronici 29,17, unde noi putem calcula, că preoții în ziua a cincisprezecea au făcut ultima lucrare, așa că în a șaisprezecea zi ei o aveau „terminată”. Și deoarece Dumnezeu a terminat lucrarea, ea este numită „lucrarea Sa” (de trei ori!). Cuvântul folosit pentru „lucrare” este derivat de la un verb, care de fapt înseamnă: „a trimite, pentru a face ceva”; din acesta a derivat și cuvântul pentru „mesager” sau „înger”. Deci „lucrarea” lui Dumnezeu este o acțiune sau o piesă, în care El a pus un „mesaj” despre Sine Însuși: puterea Sa veșnică și Dumnezeirea sunt înțelese cu mintea în lucrările Sale începând de la crearea lumii (Romani 1,20).

Versetul 2 și prima parte a versetului 3 sunt alcătuite după un model sever. În ebraică găsim aici trei fraze, fiecare din ele fiind alcătuită din șapte cuvinte. Fiecare din aceste fraze începe cu o acțiune a lui Dumnezeu și se împarte pe parcurs în două părți, în care fiecare primă parte în toate cele trei cazuri se încheie cu „ziua a șaptea”. Am avut prima frază. Fraza a doua relatează că în ziua a șaptea Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o făcuse. Aici se spune chiar „toată” lucrarea Sa, ca să arate că pentru Dumnezeu nu mai rămăsese nimic să facă; totul era gata. În legătură cu aceasta este și înțelesul cuvântului „a se odihni”. Nu este cuvântul obișnuit pentru „a se odihni”, ci este un cuvânt care aproape peste tot este tradus prin „a înceta”; vezi de

exemplu în Geneza 8,22 și Iosua 5,12. Deseori el este legat, ca și în versetul nostru, cu o prepoziție („a se odihni de”) și atunci înseamnă: „a înceta cu”. Aceasta se poate vedea clar din Iov 31,1; Ieremia 31,36; Plângerile lui Ieremia 5,14; Osea 7,4. Deci înțelesul propriu-zis în versetul nostru este, că în ziua a șaptea Dumnezeu a încetat cu lucrarea Sa. Și încetarea cu lucratul include în sine odihnă. Așa (cu: „a se odihni”) este tradus în Exod 16,30; 23,12; 34,21; și așa mai departe; în Exod 20,11 este exprimat același gând prin cuvântul normal folosit pentru „a se odihni”. Este bine să ne fie clar, că ziua a șaptea este caracterizată nu de odihna necesară din cauza efortului depus, ci prin a sta departe de orice lucrare. Din acest cuvânt pentru „a se odihni, a înceta” s-a dedus cuvântul *sabat*. Sabatul este ziua a șaptea, ziua de odihnă, ziua în care în prima creație nu se lucrează. Însă nu este necesar, așa cum fac mulți comentatori noi, să se traducă cuvântul din versetul nostru prin „a înceta”. Că forma „a se odihni” este mai bună se vede de exemplu din legătura pe care Evrei 4,4 o face între versetul nostru și Psalmul 95,11, și din sinonimul amintit din Exod 20,11. Și Exod 31,17 leagă de această odihnă a lui Dumnezeu chiar într-un anumit sens „odihnirea” (necesară din cauza oboselii), căci acolo citim că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea și „a răsuflat”, „înviat”. Și despre ogor citim, că va savura o odihnă de sabbat, și anume când va fi necultivat (Levitic 26,34.35; 2 Cronici 26,21). În al șaptelea an el nu trebuia lucrat, și acesta trebuia să fie un „an de sabbat” (Levitic 25,1-7). Aici este clar, că noi nu putem traduce cuvântul pentru „a se odihni” prin „a înceta”. Gândul principal este deci, că în ziua a șaptea nu se va face absolut nici o lucrare; dar gândul al doilea este, că prin aceasta Dumnezeu avea în vedere o binecuvântare, și anume, că omul trebuia să savureze „odihna”.

Aceasta este și ceea ce exprimă versetul al treilea: Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea. După darea Legii sabbatul a devenit un jug, o poruncă, căreia omul îi era supus, din nici un alt motiv decât acela că Dumnezeu i-a impus această poruncă. Deoarece omul nu simțea nici o necesitate morală să țină ziua de sabbat (așa cum desigur el trebuia să recunoască necesitatea morală a respectării celorlalte două porunci), sabbatul a fost în mod deosebit piatra de încercare, prin care ascultarea omului era pusă la probă. De aceea porunca referitoare la sabbat potrivit cu Exod 20 este repetată mereu. Însă la început sabbatul nu a fost gândit să fie un jug, ci o binecuvântare, un privilegiu. Sabbatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru sabbat (Marcu 2,27). Vedem aceasta clar în Exod 16, unde Legea nu era încă dată și sabbatul era încă o binecuvântare. Acolo accentul se pune nu pe faptul că poporul *nu avea voie* să lucreze în ziua de sabbat, ci pe faptul că el *nu avea nevoie* să lucreze în această zi. Mana, pe care ei o culegeau în ziua de vineri, era suficientă pentru două zile și ea nu se strica, așa cum de fapt se petrecea în celelalte zile. Domnul le-„a dat” sabbatul (versetul 29). Ce noi găsim în versetul nostru, nu este deci o poruncă de a ține sabbatul (cuvântul „sabbat” nici nu este folosit aici), ci baza pentru a sărbători sabbatul (compară cu Exod 20,8-11). Dar aceasta arată că sabbatul nu era numai o poruncă pentru Israel, ci el a fost gândit ca o binecuvântare pentru toți oamenii din prima creație. Eu am impresia că de la începutul creației toți oamenii evlavioși au sfințit această zi a Domnului. Și în timpul Împărăției de o mie de ani toată lumea va sărbători sabbatul (compară cu Exod 31,16.17; Ezechiel 45,17; 46,3.4). Numai Adunarea sărbătorește prima zi a săptămânii, deoarece ea aparține creației noi; faptul că o mare parte a lumii are duminica liberă, este un fapt, dar luat în sens strict, pentru necredincioși nu este o altă zi de odihnă decât sabbatul!

Ziua a șaptea a fost „sfințită” (sau probabil am putea traduce: „declarată sfântă”) de Dumnezeu, aceasta înseamnă pusă deoparte, pusă separat, închinată Lui în mod deosebit. De aceea sabbatul este o zi sfântă, în care poporul este „sfințit” prin Domnul pentru slujirea Sa (Exod 31,13.14). El este ziua în care omul poate privi înapoi cu mulțumire la lucrarea făcută și are tot timpul și toată odihna să se dedice în totul lui Dumnezeu (Isaia 58,13.14). Cuvântul „a sfinți” nu se mai întâlnește în cartea Geneza și prin aceasta primește aici un caracter deosebit. În final versetul 3 dă clar motivul pentru ce tocmai ziua a șaptea a fost binecuvântată și sfințită de Domnul: este ziua în care Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care El a făcut-o. Este ziua în care omul după șase zile de lucru are voie să ia parte la odihna lui Dumnezeu. Pentru a

treia oară se vorbește aici despre „lucrarea Sa, pe care a creat-o, făcând-o”, dar acum cu două schimbări importante. În primul rând aici este repetat Numele lui Dumnezeu și în al doilea rând aici nu se spune „făcut”, ci „creat, ca s-o facă” (traducere textuală). Aceasta înseamnă că istoria creației începe (Geneza 1,1) și se termină (Geneza 2,1) cu „Dumnezeu a creat” (în ebraică în ambele versete este aceeași formă). Dar aici urmează cuvintele ciudate, „făcând-o”. Mulți traduc prin „o făcuse”, ceea ce desigur este posibil, dar aceasta face să devină vagă diferența dintre „a crea” și „a face”. De aceea eu cred împreună cu alții, că trebuie să se spună „ca să facă”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu la început a creat lucrarea Sa (Geneza 1,1) cu scopul ca „s-o facă” în cele șase zile ale creației, adică s-o pregătească mai detaliat.